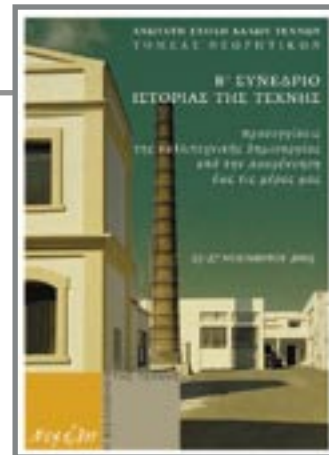

Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών
Τομέας Θεωρητικών

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΕΩΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ

Επιμέλεια: Νίκος Δασκαλοθανάσης

ΣΕΙΡΑ: Η βιβλιοθήκη της τέχνης

Διεύθυνση: Νίκη Λοϊζίδη

ISBN: 978-960-211-878-8

Σελ.: 656 • Τιμή: € 35,00

ΣΤΟ Α΄ Συνέδριο των Ελλήνων Ιστορικών Τέχνης, ο Νίκος Χατζηνικολάου είχε θέσει ένα ερώτημα –οντολογικού όσο και ακαδημαϊκού/θεσμικού χαρακτήρα– το οποίο είχε εύλογα συνδέσει με το πρόβλημα «ταυτότητας» των ελλήνων ιστορικών της τέχνης. Όπως ο ίδιος αναφέρει, εκ των υστέρων διεπίστωσε ότι το ερώτημα «*Ποιοι είμαστε, πού βρισκόμαστε και ποια προοπτική έχουμε*» αποτελούσε (όλως τυχαίως) παράφραση του γνωστού έργου του Gauguin *Από πού ερχόμαστε; Τι είμαστε; Πού πηγαίνουμε;* και κατά συνέπεια η σύνθεση αυτή θα μπορούσε, τουλάχιστον εν μέρει, να προταθεί για έμβλημα του Α΄ Συνεδρίου των Ελλήνων Ιστορικών της Τέχνης, που πραγματοποιήθηκε στην Κρήτη.

Σήμερα, λίγα μόλις χρόνια μετά τη σημαντική εκείνη συνάντηση, μπορούμε άραγε να μιλάμε για κάποια ουσιαστική αλλαγή ή το ερώτημα (και στα τρία συστατικά του μέρη, δηλαδή, ποιοι είμαστε, πού βρισκόμαστε, ποια είναι η προοπτική μας) παραμένει το ίδιο μετέωρο, το ίδιο άλυτο και το ίδιο επιτακτικό; Αντιμετωπίζουμε πλέον τα πράγματα πιο ξεκάθαρα ή μήπως νιώθουμε ακόμη περισσότερο αμήχανοι εξαιτίας της γενικότερης ασάφειας και της γενικότερης σύγχυσης που χαρακτηρίζουν σήμερα το επιστημονικό μας πεδίο; Μήπως αποφασίσαμε να διεκδικήσουμε την επιστημονική μας αυτονομία πολύ αργά και με σχεδόν μη αναστρέψιμες απώλειες, εξαιτίας αυτής της δραματικής καθυστέρησης; Μήπως επιλέξαμε να διαβούμε την πύλη ενός θεωρητικού οικοδομήματος, το οποίο στήριζε επί αιώνες τις πολιτισμικές αξίες της Δύσης, τη στιγμή ακριβώς που το οικοδόμημα αυτό δείχνει βαθμιαία να «αποδομείται» ή απλώς να καταρρέει; Μήπως αποφασίσαμε να «δηλωθούμε» ως ιστορικοί στον πλέον ακατάλληλο ιστορικό χρόνο, δηλαδή, σε μια περίοδο όπου η αφηγηματική παράδοση της ιστορίας της τέχνης δέχεται καταιγισμό αναθεωρητικών μοντέλων, τα περισσότερα από τα οποία στηρίζονται σε ασαφείς ορολογίες και σε ακόμη πιο νεφελώδεις μεθοδολογικές διεργασίες; (...)

Αν υπάρχει κάτι που εκ των προτέρων διαφοροποιεί το τωρινό από το πρώτο συνέδριο, αυτό είναι η αθρόα συμμετοχή των νέων. Πολλοί μάλιστα από τους συμμετέχοντες έχουν πρόσφατα αποκτήσει ή εκπονούν τη διδακτορική τους διατριβή σε πανεπιστήμια της Ελλάδας και του εξωτερικού. Αυτό με κάνει να πιστεύω ότι αν στη συνάντηση της Κρήτης κατορθώσαμε να υποψιαστούμε ποιοι είμαστε και πού περίπου βρισκόμαστε, σ' αυτή τη δεύτερη συνάντηση, που οργανώθηκε με τη βοήθεια και τη στήριξη της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας, ίσως καταφέρουμε να διαβλέψουμε και ποια μπορεί να είναι η προοπτική μας στους έστω δύσκολους αυτούς καιρούς. Έχω την εντύπωση ότι δεν θα απογοητευτούμε.

Από την εισαγωγική ομιλία της ΝΙΚΗΣ ΛΟΪΖΙΔΗ